

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Белоградчик, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЕЛОГРАДЧИК, П-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Антон Ел. Антоф

при участието на секретаря Жанета Г. Еленкова
като разгледа докладваното от Антон Ел. Антоф Гражданско дело №
20221310100104 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявеният иск е по реда на чл. 415, ал.1 ГПК : за установяване на вземането на
заявител в р-р на 330.96 лв. – главница с с пр. осн. чл. 500 , ал.1, т.3 КЗ, вр. с чл. 45 ЗЗД -
регресен /обезщетение за претърпени имуществени вреди, което ищеца е изплатил на
увреденото при ПТП лице/

В исковата молба предявена от “ЗАД ОЗК - Застраховане” АД се излага : Ищеца е
изплатил обезщетение по щета № 0410-110-0542-2017 в размер на 330.96 лв. на увредения от
ПТП, настъпило на 10.01.2017 г. - М. К.а Д..

Виновен за катастрофата е ответника С. Г. Г., който управлявайки л.автомобил ”Мерцедес”
модел “412” с рег. № СО ... ВМ в гр. П., кв. “....”, при неподсигурена маневра – движение на
заден ход удря л. автомобил “Ауди“, модел “А3” с рег. № РК АТ, собственост на М. К.а
Д., причинено е ПТП.

В съставения протокол за ПТП № 1603510 е отразено, че ответника при движение на заден
ход без да се убеди, че пътя за ПС е свободен реализира ПТП с паркирания участник „2“,
след което напуска местопроизшествието.

Между ищеца и ответника е налице валиден застрахователен договор по застраховка “ГО”
към датата на ПТП

Проведено производство по чл. 410 ГПК/в т.ч. Заповедта за изпълнение е връчена в усл. на
чл. 47 ал.5 ГПК/

Моли се да бъде прието за установено, че ответника дължи изпълнение на парично

задължение в размер на 330.96 лв. – главница с пр. осн. чл. 500, ал.1, т.3 КЗ – стойност на изплатено застрахователно обезщетение по щета № 0410-110-0542-2017, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявление за издаване заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 21.09.2021 г.

Представя писмени доказателства, претендира разноски. Посочен е и е разпитан св. Х. К. Х..

Вещото лице по допуснатата САТЕ е представило заключение по поставената задача. Заключение не е оспорено от страните и е прието като доказателство по делото.

Ответника не е оспорил предявения иск.

Съдът преценявайки изложеното в исковата молба, доводите и становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема следното :

От фактическа страна :

Не се спори по делото, че на 10.01.2017 г., в гр. П., кв. “.....”, ответника, управлявайки л.а. „Мерцедес“, модел „412“ с рег. № СО ВМ, при неподсигурена маневра – движение на заден ход удря л. автомобил “Ауди“, модел “А3” с рег. № РК АТ, собственост на М. К.а Д., настъпило е пътно-транспортно произшествие. В резултат на ПТП са причинени щети на лекия автомобил на М. К. Д.

И ответника и собственикът на увреденото при ПТП МПС имат сключена застраховка „ГО“. Ищеца е изплатил на увредения собственик М. К. Д. обезщетение в размер на 330.96 лв. В съставения протокол за ПТП № 1603510 е отразено, че ответника при движение на заден ход без да се убеди, че пътя за ПС е свободен реализира ПТП с паркирания участник „2“, след което напуска местопроизшествието.

От правна страна :

Предявеният иск е регресен за установяване задължение на ищеца в размер на 330.96 лв. - стойност на изплатено застрахователно обезщетение по щета № 0410-110-0542-2017

Съгл. чл. 500 КЗ, с плащането на обезщетение ищеца встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата, т. е. това е законово преминаване на правата му срещу трети лица, които застрахованият е имал в момента, когато е бил удовлетворен от ищеца за вреди и загуби, причинени от тези трети лица.

Правото на ищеца да иска от третото лице, причинило повредата на застрахована вещ, сумата, която е платило на застрахования след нейното плащане е регресно право, а встъпването в правата, които застрахованият има срещу третото лице - суброгационно право. Следователно в случая се касае до регресен иск, чието основание не е застрахователното правоотношение, а фактът на изплащане на сумите на правоимащото лице по силата на застраховката и даденото от закона право на регрес - чл. 500 КЗ. Именно поради правото, произтичащо от закона, застрахователят встъпва в правата на застрахования след плащането, като упражнява тези права от свое собствено име. В този смисъл регресният иск е особен, самостоятелен иск, почиващ на закона, не на договора/застрахователен/, макар да има връзка с него и да е обусловен от него.

За да бъде уважен така предявеният иск с пр. осн. чл. 433 т.3 КЗ, във вр. с чл. 45 ЗЗД, ищецът следва да докаже: съществуването на валиден застрахователен договор, сключен от

увреденото лице и заплащане на обезщетение на увреденото лице, които обстоятелства се установяват от представените по делото писмени доказателства.

За да се ангажира отговорността по чл. 433 т.3 КЗ, следва да се докаже и че увреденото лице има вземане за непозволено увреждане/извършено от ответника неправомерно деяние и претърпените имуществени вреди и техния размер/, т.е. противоправно поведение, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на причинителя на вредите и твърдяните от ищеца претърпени вреди.

Съгласно общата разпоредба на чл. 45 ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Отговорност за непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД носят само физическите лица, които са причинили вредата чрез свои виновни действия или бездействия. Тази отговорност се поражда при наличността на причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди.

Съдът приема, че по делото са установени всички изброени по-горе предпоставки, поради което иска е доказан по основание и по размер.

Приетата за установена факт. обстановка обуславя извода, че движението на ответника е в пряка причинно-следствена връзка със случилото се. Т. е., процесното ПТП е допуснато в резултат на вина от страна на ответника-участник в ПТП. Доказан е и размера на причинените вреди на пострадалия и плащането на същите от ищеца.

Въпросът за доказателствената сила на протокола за пътно-транспортно произшествие, е напълно изяснен в практиката.

Протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ. /така Решение № 73/22.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 423/2011 г., I т.о., Решение № 24/10.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 444/2010 г., I т.о./

Т.е. протокола за ПТП е доказателство, че е настъпило ПТП, кои са участниците в него, допуснато ли е нарушение на правилата за движение.

Материалната доказателствена сила може да бъде оборена, но при съблюдаване процедурата по чл. 193 ГПК и успешно проведено доказване. Възраженията срещу протокола, не могат да бъдат приравнени на оспорване по смисъла на чл. 193 ГПК. По своето естество оспорването истинността на този документ е предявяване на инцидентен установителен иск по този въпрос и протокола следва да бъде изрично оспорен, за да се открие производство по чл. 193 ГПК. Доказателствената сила на протокола за ПТП не е оборена, тя ще бъде зачетена и съдът следва да приеме, че фактите са се осъществили така, както е отразено в протокола. Материалната доказателствена сила на протокола не е оборена, не е и била предмет на оспорване - не е оспорена автентичността на протокола за ПТП или удостоверителната компетентност на актосъставителя, или реда по който е съставен този протокол, не е открито производство по чл. 193 ГПК.

Поради изложеното, съдът приема, че предявеният иск с пр. осн. чл. 500 ал.1, т.3 КЗ във вр. с чл. 45 ЗЗД е основателен изцяло – за сумата 330.96 лв.

Предвид изхода на спора, ответника следва да заплати на ищеца разноски по делото

в размер на 25.00 лв. – държавна такса, 350.00 лв. – възнаграждение на в. лице, 80.00 лв. – възнаграждение на свидетел, 360.00лв. - адвокатско възнаграждение и 300.00 лв. – възнаграждение за особен представител и разноските по ч.гр.д. № 525/2021 г. на БРС.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено на осн. чл. 422, вр. чл. 415, ал.1 ГПК, вр. с чл. 500, ал.1, т.3 КЗ, че С. Г. Г., ЕГН ***** от с. В., обл. В., ул.”.....“ №, дължи на “ЗАД ОЗК - Застраховане” АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. “Света София” № 5 сумата : 330.96 лв. – изплатено обезщетение за причинени от ответника имуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявление за издаване заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 21.09.2021 г. до окончателното изплащане на главницата.

ОСЪЖДА С. Г. Г., ЕГН ***** да заплати на “ЗАД ОЗК - Застраховане” АД, ЕИК 121265177 разноси по ч.гр.д. № 525/2021 г. в размер на 385.00 лв. и разноските по настоящото дело в размер на 25.00 лв. – държавна такса, 350.00 лв. – възнаграждение на в. лице, 80.00 лв. – възнаграждение на свидетел, 300.00 лв. – възнаграждение за особен представител и 360.00лв. - адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред ОС Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Белоградчик: _____